

ἤνυστεῦσαι εἰς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς ἐν αὐτῷ ἀκαταπαύστως δοξαζομένης τε καὶ προσκυνουμένης Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου. Καὶ δὴ ὑποσχόμεθα διοριζόμενοι διὰ τοῦ παρόντος, ὅπως ὀφείλωμεν παρέχειν ἀπαραιτήτως καθ' ἕκαστον χρόνον ἀπὸ ἡμετέρου αὐθεντικού εἰσοδήματος τοῦ ἑλάτος τῶν ἐκὼν ἀνὰ πεντήκοντα γρόσια πρὸς τὸν ῥηθέντα θεῖον ναὸν ἐξοδουόμενα εἰς χρῆσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ ἀναγκαιῶν δαπανημάτων διὰ χειρὸς τῶν ἐπιτρόπων αὐτοῦ, ἅτινα ὀφείλει ὁ καθ' ἡμᾶς ἡγεμονικὸς οὗτος θρόνος τῆς Θεοφυλάκτου αὐθεντίας Οὐγκροβλαχίας, κατὰ πάντα καιρὸν καὶ χρόνον, εἰς τὸ διηνεκὲς πληρῶναι καὶ ἀπολογεῖσθαι, ὡς ἄφευκτον καὶ ἀπραίτητον αὐτοῦ χρέος, μηδενὸς τὸ παρῶν, εἴτε ἐκ τῶν διαδόχων τοῦ ἡμετέρου γένους, εἴτε καὶ ἐτέρου ὁποιοῦνδήποτε προσώπου ἀδελφοῦ ἐπέχοντος τόπον ἀντιλέγοντος ἢ ληντιπράττοντος ἡδῶς τολμήσαντος ἀθετῆσαι ἢ παρασαλεῦσαι καὶ ἀποτρέψαι τὴν διορισθεῖσαν καὶ ἀφιερωθεῖσαν ταύτῃ ἐτήσιον δόσιν τῶν εἰρημένων ἄσπρων ἵνα μὴ τῷ κρίματι τῆς ἱεροσυλίας γένηται ἔνοχος καὶ θεῖα ὀργὴ ὑπόδικος. Εἰς γὰρ τὴν περὶ τούτων ἀναντίρρητον ἐνδείξιν, μόνιμόν τε καὶ διηνεκὴ ἀσφάλειαν ἀπολυθὲν ἐξεδόθη τὸ παρὸν ἡμέτερον αὐθεντικὸν ἐν μεμβράναις χρυσόβουλλον γράμμα ἐπικυρωθὲν, ὡς ἔθος, καὶ μετὰ πάντων τῶν τιμιωτάτων, πιστοτάτων μεγάλων ἀρχόντων τοῦ διδανίου τῆς ἡμετέρας αὐθεντίας, τοῦ τε μεγάλου Βορνίκου, μεγάλου Λογοθέτου, μεγάλου Μπάνου, μεγάλου Σπαθάρου, μεγάλου Βασιταρίου, μεγάλου Κλουτσαρίου, μεγάλου Ποσπελνίκου, μεγάλου Παχαρνίκου, μεγάλου Στελνίκου, μεγάλου Κορίσου, μεγάλου Σλουτσαίρη, μεγάλου Πισπαρίου καὶ δι' ἐπιστάσις τοῦ ἄρχοντος Β.ου Λογοθέτου καὶ ἐσφραγίσθη ἄσφαλισθὲν τῇ ἡμετέρᾳ ἰδιοχειρῇ ὑπογραφῇ καὶ αὐθεντικῇ σφραγίδι.

αψμγ. Ἰαννουαρίου. κή.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΣΑΙΞΠΗΡ.

Ὁ Γουλιέλμος Σαίξπηρ ἐγεννήθη μηνὶ Ἀπριλίῳ τοῦ ἔτους 1564 ἐν Στρατφόρδῃ, ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Warwick. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὅστις ἦν ἔμπορος, ἐρίων καὶ εἶχε δέκα τέκνα, προῶριτε τὸν πρωτότοκον υἱὸν τοῦ Γουλιέλμου διὰ τὸ ὁποῖον μετήρχετο ἑμπορίον, χορηγήσας αὐτῷ ἀγωγὴν λίαν ἡμελημένην. Μόλις τὸν ἀφῆκεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐν τῇ δημοσίᾳ τῆς Στρατφόρδης σχολῇ. ἔνθα ὁ Σαίξπηρ ἔμαθε πᾶν ὅ,τι ἐκ τῆς λατινικῆς ἐγνώριζε.

Δὲν εἶχεν ἔτι συμπληρώσει τὸ δεκάκτον ἐξοδὸμον τῆς ἡλικίας τοῦ ἔτος, ὅτε ὁ Σαίξπηρ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα πλουσίου τινὸς ἐκ τῶν πέριξ γεωργοῦ, καὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἔμελλεν ἡμέραν τινὰ νὰ ἐπισπάσῃ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀνθρώπων, μετέβη νὰ ζητήσῃ ἄγνωστος ἐντὸς τῶν τειχῶν μικρᾶς τινοῦ ἀτήμου πόλεως, ὅτε νεανικὴ τις ἀπερισκεψία τῷ ἔταμε τὴν πρὸς τὴν δόξαν ἄγουσαν ὁδόν.

Συνεδέετο μετὰ τινων νέων, προτεινάντων αὐτῷ ἡμέραν τινὰ νὰ διαταράξωσι τὴν ἡσυχίαν εὐπατρίδου τινὸς τῆς Στρατφόρδης, μέχρις ὑπερβολῆς τὴν κυνηγεσίαν ἀγαπώντος. Ὅθεν λάθρα εἰσῆλθον εἰς τὸ ἄλσος τοῦ καὶ ἀφῆρσαν ἀπ' αὐτοῦ δορκάδα τινὰ.

Ὁ θαρονίσκος ὀργισθεὶς κατήγγειλε τοὺς νέους τούτους ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, ὁ δὲ Σαίξπηρ ἠναγκάσθη ἔνεκα τούτου νὰ φύγῃ κατεσπευσμένως.

Μετέβη νὰ ζητήσῃ ἄσυλον ἐν Λονδίῳ. Τότε αἱ ἄμαξαι ἐσπᾶνίζον, ἕκαστος δὲ μετέβαινεν εἰς τὸ θέατρον ἑρριππος. Ὁ Σαίξπηρ, ἄνευ ἐρείσματος, ἄνευ περιουσίας, ἔστη πρὸ τινος θεάτρου, προσερχθεὶς νὰ φυλάττῃ τοὺς ἵππους ἐκείνων, οἵτινες ἐστεροῦντο ὑπηρετῶν. Ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ ἀγγλινόα του τῷ ἐχορήγησαν μετ' οὐ πολὺ ἐν ὄνομα ἐν τῇ ἀλλοκότῳ ταύτῃ θέσει.

Ἀδυνατῶν νὰ ἐπαρκέσῃ μόνος πρὸς φύλαξιν τῶν εἰς αὐτὸν παραδιδόμενων ἵππων, ὑπεχρεώθη νὰ προσλάβῃ καὶ τινὰς ὑπηρέτας ὑπὸ τὰς διαταγὰς του· ὑφαιέτερον δὲ, ὅτε ὁ Σαίξπηρ ὑπὸ διαρκεστέρως δόξης ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκαλύπτετο, — ἐφ' ὅσον ἐπεκράτησε τὸ ἔθιμον ἐπιπποὶ εἰς τὸ θέατρον νὰ μεταβαίνωσιν, — οἱ ἵπποφύλακες διετήρησαν τὸν τίτλον ὑπηρέτου τοῦ Σαίξπηρ.

Ὀλίγος εἶχε διαρρέυσει χρόνος, καθ' ὃν ὁ νέος Σαίξπηρ ἐξεπλήρου εἰς τὴν θύραν τοῦ θεάτρου τὰ καθήκοντα, ἅτινα τῷ παρεῖχον τὴν ζωὴν, ὅτε οἱ ὑποκριταὶ τῆς Σφαίρας (1) ἐθαύμαζον αὐτὸν ἐν τῷ θιάσῳ των. Οὐδεὶς γινώσκει ἐὰν ὁ Σαίξπηρ διεκρίθη ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ ὑποκριτοῦ, οὐδὲ ὁποῖα ἦσαν τὰ προσφιλῆ αὐτῷ μέρη γνωστὸν ὅμως εἶναι μόνον, ὅτι διέπρεπεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ φάσματος τοῦ Ἀμλέτου. Ἀλλὰ τὸ κλέος, ὅπερ διὰ τῶν πονημάτων του ἐκτήσατο, εἶναι ἀρκούντως μέγα, καὶ ἀποτοβὴν τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ τις παρ' αὐτοῦ ἄλλας δάφνας.

Μεγαλοφυΐα, ἀνευ χειραγωγοῦ τολμῶσα νὰ διατρέξῃ ὅλους τοὺς μυχοὺς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, οὐδὲν ἀπὸ τῶν προηγηθέντων αὐτῆς συγγραφέων λαμβάνουσα καὶ διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς ἱπταμένη πτερύγων, παρέχει ἀνεκδοιάστως ὥραϊον παρατηρήσεων καὶ μελέτης ἀντικείμενον. Ἦθελεν εἶσθαι περίεργον νὰ ἀκολουθήσωμεν τὰ πρῶτα βήματα καὶ τὴν καταπληκτικὴν τοῦ Σαίξπηρ πορείαν. Ἀλλ' ἀγνοῶν οὗτος τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀξίαν, οὐδὲν σχετικὸν πρὸς τὴν ἐποχὴν καὶ τὰς περιστάσεις τῶν προϊόντων του κατέλιπε, τὰ δὲ δράματα αὐτοῦ εἰσιν ἀπεστερημένα προοιμίων, σημειώσεων καὶ παραπομπῶν, ὅπως διὰ τούτων τοῦλάχιστον δυνήθῃ τισὶν τὰ ταξινομήσῃ.

(1.) Ὁνομα θεάτρου τινὸς, ὅπερ, χάριν τοῦ Σαίξπηρ, ἔσχε διάφορα ὑπὸ τῆς βασιλείας Ἑλισάβετ προνόμια.

Τὸ πλεῖστον μέρος τῶν δραμάτων τοῦ Σαίξπηρ παρεστάθη ἐνώπιον τῆς Ἑλισάβετ, ἥτις τὸν ἠγάπα, καὶ ἥτις παρέσχεν αὐτῷ συμβουλὰς τινὰς ἐπὶ πολλῶν σκηνῶν, ὧν τὴν διαγραφὴν ἠθέλησε νὰ ἴδῃ. Τὴν ἡγεμονίδα ταύτην ὁ ποιητὴς ὑπαινίσσεται ἐν τῷ Ὀνειρώθερινῃς Νυκτὸς, ὅτε ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐστεμμένης ταύτης ἐστιαδὸς τῆς ὑπὸ τῆς δύσεως θαυμαζομένης. Ἡ Ἑλισάβετ λίαν ἠγάπα τὸν ἰδιόρρυθμον τοῦ Falstaff χαρκτῆρα, ἐν τοῖς δυοῖς μέρεσι τοῦ Ἑρρίκου Δ'. Τοσοῦτον δὲ ἠρέσκετο νὰ τὸν ἐλέγῃ, ὥστε παρεκάλεσε τὸν ποιητὴν νὰ τὸν ἐπαναλάβῃ, ἀπεικονίζων αὐτὸν ἐρωτόληπτον ἐν τινι τρίτῳ τῷ δράματι. Οὐδέποτε ἡγεμονικὴ θέλησις ἐπιτυχέστερον ἐξετελέσθη, ὁ δὲ περιχαρὴς Falstaff ἀνεφάνη ἐν ταῖς Merry Wives of Windsor. (1)

Ὁ πατὴρ τοῦ Σαίξπηρ ἐσκέφθη τότε νὰ τιμηθῇ ὑπὸ υἱοῦ, ἐν ᾧ εἰς ἕνα ἀπὸ τῆς καρδίας του ἐξαλειψαίτο. Καθὸ εὐπατρίδης, ἐλάβεν ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν ἀρχαιοφυλακείων ἀπόσπασμα τῶν ἀρχαίων του τίτλων εὐγενείας, ἡ δὲ ματαιοφροσύνη τοῦ γέροντος ἡθέλησε διὰ τοῦ γενεαλογικοῦ ὅγκου νὰ διατηρήσῃ τὴν μαρμαρυγὴν, ἢν ἐπὶ τῆς πολιτείας αὐτοῦ κόμης ἀντιναῖκα ἡ εὐκλεία τοῦ υἱοῦ του.

Ὁ τρόπος, δι' οὗ ἤρξατο τὴν μετὰ τοῦ Ben-Johnson φιλίαν του, θέλει πάντοτε καθιστᾶ προσφιλῆ τοῦ Σαίξπηρ τὴν μνήμην. Ὁ μέγας ποιητὴς ἐβασίλευεν ἀνευ ἀνταγωνιστῶν ἐπὶ τοῦ θεάτρου, ὅτε ὁ νέος Ben-Johnson παρουσιάσθη ἄγνωστος καὶ ἀνευ στήνοίγματος. Τῶν ὑποκριτῶν ὁ θιάσος ἀπέριψε τὰ πρῶτα αὐτοῦ δοκίμια, ἡ δὲ ἐξάρθρα αὐτῶν ἀμεί-

(1.) Ἡ βασίλισσα Ἑλισάβετ δὲν ἔσχε μὴν τὴν τιμὴν νὰ ἀμείψῃ τοῦ Σαίξπηρ τὰ πλεονεκτήματα. Ὁ κόμης de Southampton, ἐπιφανὴς ἄνθρωπος τῆς στενῆς μετὰ τοῦ κόμηςτος d' Essex σχέσεώς του, μαθὼν ὅτι ὁ Σαίξπηρ ἐστρεφετο χρωμάτων, ὅπως ἀγοράσῃ κατὰ τὴν ἀπόστασιν ὡρὴν τι ἐκ χιλίων γινώσκων.

Θεῖα ἤθελε νὰ θυσιάτῃ ἕνα ἀρτιφανῆ ποιητὴν. Ὁ Σαίξπηρ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸ δρᾶμά του, ἐνίργησεν ἵνα διδαχθῇ ἀπὸ σκηνῆς, ἐνεθάρρουν, τὸν συγγραφέα καὶ προσήνεγκεν οὕτω τῇ Ἀγγλίᾳ μίαν ἔτι μεγαλοφυΐαν. Τοῦτου ἔνεκεν ἴσως ὀφείλομεν τὸν καθαρώτερον τῶν δραματικῶν ποιητῶν εἰς τὸν Μολιέρον, ἐνεργήσαντα ἵνα διδαχθῶσιν οἱ Ἑλθοῖσι Ἀδελφοὶ τοῦ Ῥακίνα.

Ὁ Σαίξπηρ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς δόξης του, ἀναμνησθεὶς τοῦ εὐπατρίδου, τοῦ ὑποχρεώσαντος αὐτὸν νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς γενετείρας καὶ τῆς οἰκογενείας του, τὸν ἐξεδικήθη, περιβαλὼν αὐτὸν ἀλλοκότως ἐν ταῖς *Merry Wives of Windsor* τὸ γελοῖον πρόσωπον τοῦ δικαστοῦ *Shallow* εἰς τοῦτο δὲ καὶ μόνον περιωρίσθη ἄπασα αὐτοῦ ἡ μνησικακία.

Τοῦ Σαίξπηρ ἡ περιουσία κατέστη ἀξίολογος. Οἱ Ἀγγλοὶ ἐλάτρευον τὴν μεγαλοφυΐαν του καὶ ἀνὰ πᾶν ἔτος ἐπλούτιζεν οὗτος τὸ θῆατρον τοῦ Λονδίνου διὰ πολλῶν δραμμάτων, εὐφροσύνας δεκτῶν γινομένων. Ἀλλὰ ταχέως ἐνεπλήσθη δόξης. Ἠγάπησα πάντοτε τὴν φύσιν, ἣν παρεμυθεῖο περιγράφων, ὁ δὲ μονήρης βίος ἦτο τῆς λύπης καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν του τὸ ἀντικείμενον. Ἐπὶ τέλους ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τῆς φήμης καὶ τοῦ θορύβου, ἀναπάνη ἄνευ μεγαλοπρεπείας ἐν τῇ προσφιλεῖ αὐτοῦ πατρίδι. Ἦγε περὶ τοῦ τεσσαρακοστὸν ἔκπεον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὅτε ἐπανεκάμφεν ἐν Στρατφόρδῃ, ἵνα μετὰ τινῶν φίλων του ζήσῃ αὐτόθι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἡδονῶν τῆς μονώσεως.

Μόλις πεντήκοντα τρία ἔτη εἶχε διανύσει, ὑπὸ σκηνῶν νὰ ζήσῃ εἰσέτι ἐπὶ μακρὸν, ὅτε θάνατος σχεδὸν ἐξαπίνης ἐπελθὼν, ἀπέσπασεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν φίλων του, ἐν ἔτει 1616. Ἐτάφη ἐν τῇ μετὰ τῆς Στρατφόρδης ἐκκλησίᾳ, ἐνθα τῷ ἀνηγέρθη χάλκινον μνημεῖον, ἀρκούντως διὰ τὴν ἐποχὴν μεγαλο-

πρεπές· κεκτημένους ὅμως πλεῖστα ἐν τῇ εὐγνωμοσύνῃ τῆς πατρίδος του διακαιώματα, δὲν ἠδύνατο ἐν Στρατφόρδῃ νὰ περιπέσῃ εἰς λήθην.

Ἐν ἔτει 1740, ἡ πατρίς του τῷ ἄνηγειρεν ἐν *Westminster* μνημεῖον, ἀντάξιον τῆς δόξης, ἣν ἐπ' αὐτῆς εἶχε διαχύσει. Τὸ μνημεῖον τοῦτο εἶναι μεγαλοπρεπές καὶ ἀπείριστον. Βλέπει τις εἰς αὐτὸ, ἐν φυσικῷ μεγέθει, τὸ ἄγαλμα τοῦ Σαίξπηρ· τὰ σημεῖα τῆς μορφῆς του εἰσὶν ἐράσματα καὶ πλήρη γλυκύτητος. Παρίσταται κεκλιμένος ἐπὶ θάβρου, φέροντος τόμους τινὰς τῶν δραμάτων του. Κάτωθεν ὑπάρχουσι πολλὰ προτομαὶ βασιλέων τε καὶ ἰδιωτῶν, σύμβολα τῶν διαφορῶν αὐτοῦ χαρακτήρων.

Ἡγάπησα τὸν μέγαντοῦτον ἄιδρα, λέγει περὶ αὐτοῦ ὁ *Ben-Johnson*. Σέβομαι τὴν μνήμην του καὶ τολμῶ εἰπεῖν, ὅτι ὁ πρὸς αὐτὸν σεβασμὸς μου ἐξικνεῖται μέχρι τῆς εἰδωλοκρατείας. Ἦτο ὄντως χρηστὸς ἀνὴρ, ἔχων εἰλικρινές καὶ φαιδρὸν τὸ ἦθος· εἶχε τὴν φαντασίαν ἰσχυράν, εὐγενεῖς καὶ ζωηρὰς τὰς ἰδέας, τὴν δ' ἐκφρασιν ἀρίστην· ἡ γραφὴς του ἔτρεχε μετ' εὐχερείας τοσοῦτον θαυμασίας, ὥστε ἀπὸ κειροῦ εἰς καιρὸν ἡ ὁρμὴ τῆς εἶχεν ἀνάγκη νὰ ἀναχαιτίζηται. Ἐὰν ἔχη ἐλαττώματα, ἀναπληροῖ ταῦτα διὰ τῶν ὁραίων αὐτοῦ ἰδιοτήτων· ἐὰν δὲ περικοπή τις ἐκ τῶν συγγραμμάτων του δεῖται ἐπισκεΐας, ἑκατὸν ἄλλαι τοιαῦται ἐξάκουσι τὰ ἡμέτερα ἐγκώμια.»

Ἡ διαθήκη τοῦ Σαίξπηρ ἐξετυπώθη κατὰ τὸ 1616, ἔτος τῆς ἀποβιώσεώς του. Ἀφοῦ διένειμεν οὗτος τὴν περιουσίαν του μεταξὺ τῶν τριῶν θυγᾶν του, ὧν ἡ περιπόθητος αὐτῷ ὑστερότοκος μᾶλλον πυνήθη, ὁ Σαίξπηρ ἀφῆκε πολλὰ κληροδοτήματα εἰς πτωχοὺς καὶ τινὰς ἄλλους, ἐν οἷς εἰς τοῦς *Heminges, Burbage* καὶ *Condelle*, ἀρχαίους αὐτοῦ συνεργάτας ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ πρώτους τῶν ἔργων του

ἐκδότας. Εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ Θωμᾶν Conibe ἐκληροδότησε τὸ ξίφος του, εἰς δὲ τὴν σύζυγόν του τὸ ἀργυροῦν αὐτοῦ κυμβίον καὶ τὴν ὠραίαν κυανόχρου θυσανωτὴν κλίνην τοῦ μετὰ τῶν ξαυτῆς στολίδων. Ἡ ἀπλότης αὕτη τῶν ἡθῶν παρ' ἀνθρώπῳ τοσοῦτῳ μεγάλῳ, ἐπαυξάνει ἔτι μᾶλλον τὸν ὑπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἐμπνεόμενον σεβασμὸν.

Τοῦ Σαίξπηρ οἱ ἀπόγονοι ἐξέλιπον, τὸ ὄνομά του ὅμως εἶναι ἀθάνατον ὡς καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν ἀρετῶν του.

Ἀναμφιβόλως θέλει τις μετ' εὐχαριστήσεως ἀναγνώσει τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον.

Μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν, μετέβη ἡμέραν τινὰ ἵνα ἐπισκεφθῇ γνωστὴν αὐτῷ κυρίαν, ἣν εὗρε πενθοῦσαν τοῦ συζύγου της τὴν στέρησιν, βεβαρημένην ὑπὸ τριῶν τέκνων καὶ κατὰ κράτην ἤρηνισμένην ἐνεκα δίκης τινός, ἣν εἶχεν ἀπολέσει. Ἐπὶ τῇ θῆα τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἐν τῇ δυστυχίᾳ βεθυθισμένης, συνεκινήθη ἀπῆλθε χωρὶς νὰ εἴπῃ τι, καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεράνη κομίζων ἀξιόλογον ποσότητα χρημάτων, ἅπερ εἶχε δανεισθῇ περιπτυχθεὶς δὲ τὴν μητέρα καὶ τὰ τέκνα, κλαίοντα εἰς τοὺς βραχίονάς του, ἀνέκραξε δακρύων.

«ὦ! κατὰ πρώτην ἤδη φοράν ἐπεθύμησα νὰ ἦμην πλούσιος.»

Οὐδέποτε εἰκὼν περικλεοῦς ἀνδρὸς ὑπῆρξε παρὰ τινι λαῷ τοσοῦτῳ διαδεδομένη, ὥσθ παρὰ τῷ ἀγγλικῷ ἐκείνῃ τοῦ Σαίξπηρ· τολμῶμεν δὲ νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἦτο ἀνταξία τοιαύτης τιμῆς. Πανταχοῦ ἀνευρίσκει τις ἐξ ὀρειχάλκου, ἐκ γόφου καὶ ἐξ ἀργιλλοπλάστου τὸ προσφιλὲς τοῦτο εἶδωλον, ἐξωραϊζόν πλείστους κήπους, ἐν τῷ ἑαυτοῦ δὲ, ὁ Garrick τῷ ἀνήγειρε ἰαόν.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

ΑΝΔΡ. Π. ΒΛΑΧΟΧΡΗΣΤΟΣ.

Ο κ. ΣΑΘΑΣ καὶ ἡ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἱστορία τυγχάνει ἡ ζωὴ μνήμη τοῦ ἀνθρώπινου γένους, περιλαμβάνουσα πάντα ἐν γένει τὸν κύκλον τοῦ παρελθόντος ἐν πλήρει καὶ καθαρᾷ ἀντιλήψει· διὸ τὰ μηκέτι ἀγκαλυφθέντα μέρη τοῦ ὀρίζοντος τούτου πολλοὺς ἀπὸ πολλοῦ ἐλκυστὰν ἰδιαζόντως καὶ παρώτρυναν εἰς διαφωτισμὸν τοῦ σκοτεινοῦ καὶ ἐν πολλοῖς ἀγνώστου μεσαιωνικοῦ παρελθόντος. Καὶ λέγοντες μεσαιωνικοῦ παρελθόντος, δὲν ἐννοοῦμεν βεβαίως τὰ περὶ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καθόσον ἡ ἱστορία ἡμῶν ἄχρι τῆς βασιλευδύνου ταύτης ἐποχῆς, εἰ καὶ πῶς ἐλλιπὴς, κατὰ τοὺς Ῥωμαίκοις ἰδίως χρόνους, οὐδὲν ἦσπον σώζεται ὥς τις ἄλυσις ἀδιάκοπος καὶ συνεχὴς, ἣν παρακολουθοῦντες διδασκόμεθα τὰς περιπετείας τοῦ ἔθνους καὶ τὰ ἔργα τῶν ἡμετέρων προγόνων· ἀλλ' ἐννοοῦμεν τὴν ἀπὸ τῆς ἀλώσεως ἱστορίαν ἡμῶν, ἥτις, δυστυχῶς, διατελεῖ εἰς ἐτὶ ἐν πολλοῖς ἀνεξερευνήτος καὶ ἀσφαφῆς, καίπερ μὴ οὖσα [ἡ ἀδοξοτέρα μερίς τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου. Διότι ἐὰν ἡ ἀληθὲς ὅτι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἡ δουλεία ἐγένετο ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην χαλεπωτέρα, ἐποία ἄρα γε ὑπῆρξεν ἡ ἡθικὴ ἐκείνη δύναμις, ἡ ἐπὶ τέσσαρας ὀλοκλήρου αἰῶνας παραλύσασα καὶ ματαίωσασα τῆς πανωλέθρου τυραννίας τοῦ καταστρεπτικοῦ ἀγῶνος; Τίνες οἱ θαυμάσιοι ἄνδρες, οἱ ἐν μέσῳ πολυχρόνιων δοκιμασιῶν καὶ ζόφου ἐκρηκτικότητος καὶ στερήσεων παντοδαπῶν χειραγωγήσαντες τὸ δούλον ἔθνος καὶ παραδόντες αὐτὸ τὸ 1821 ἔτος εἰς χεῖρας μεγαλοπραγμόνων καὶ παραβόλων διαδόχων; Ὅποια δὲ αἱ θυσίαι καὶ οἱ τρόποι, οἱ ἀγῶνες καὶ